

Ingers tankar

Tro är inte vägen till salighet Inte i någon religion

Visst är det märkligt att den trakt som två av världens största religioner emanerar från är de ställen på jorden där krig och missämja mellan människor rått sedan urminnes tider? Där begreppet hämnd är viktigast av allt.

Där man är beredd att mörda sina medmänniskor för att de inte delar ens tro. Där de som styr i vissa länder kan bestämma över hur invånarna ska klä sig. Där man lever kvar i föreställningar från den oupplysta forntiden tusentals år tillbaka.

Just nu är det Israel, det judiska folket, som slåss mot de palestinska muslimerna. Låt oss titta på judarnas historia och även i viss mån arabernas.

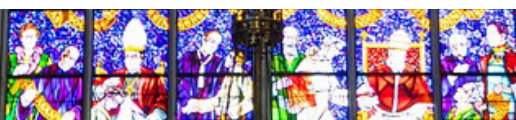
Judarnas historia lär ha börjat för cirka fyrtusen år sedan i Mesopotamien – nu Irak – då Gud uppenbarade sig för Abraham och utsåg honom och hans efterkommande till sitt utvalda folk. Långt senare, runt 1200 f.Kr., levde Israels

folk i slaveri under Egyptens farao. Det var då Gud uppenbarade sig i **den brinnande busken** för Moses och uppmanade honom att leda det utvalda folket till Kanans land **som flöt av mjölk och honung**.

Under ökenvandringen som varade i fyrtio år mottog Moses de två stentavlorna med budorden som Bibeln vilar på. Erövringen av Kanan tog sedan judarna hundratals år.

Nästa scen utspelar sig nog där dagens krig äger rum. Tusen år före vår tideräkning enades konungariket Juda med de hebreiska stammarna i norr genom kung David. Deras huvudstad var Jerusalem.

Där lät sedan Davids son, Salomo, uppföra stadens första tempel. Efter Salomo delades landet i två riken, som under lång tid härjades av omkringliggande riken. På 700-talet f.Kr. var det assyrierna som krigade i judarnas land och runt 600 år f.Kr. hamnade Juda rike under babyloniskt styre.

Ingers tankar

Sedan dess har det judiska folket varit i rörelse. 586 f.Kr. förstörde babylonierna templet i Jerusalem. En del av det judiska folket blev fångar i Babylon, andra utvandrade till Egypten. 538 f. Kr. besegrade perserna det babyloniska riket vilket ledde till att judarna nu kunde återvända till sitt land och få självstyre, religionsfrihet och kunna återuppbygga templet.

532 f.Kr. var det Alexander den store som erövrade Palestina och Egypten. Judarna fick röra på sig igen och bosätta sig i Alexandria i Egypten där de så småningom lyckades få religionsfrihet.

Från år 63 f.Kr. var det romarna som rådde över Jerusalem. Judarna levde under ständigt förtryck men tack vare sin starka tro lyckades de överleva och även bli många fler. Man tror att det fanns ungefär fem miljoner judar år noll.

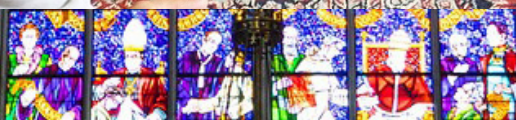
Under det första århundradet e.Kr. var det ständigt uppror mot romarna. Det var då under det första århundradet som Jesus uppenbarade sig som vi känner historien. Det sägs att han var i trettiofemårsåldern när han korsfästes. År 70 e.Kr intog romarna Jerusalem och brände templet. År 132 förbjöds judar att bo i Jerusalem. Det var då grunden lades till förföljelsen av judarna.

Jesu lära spreds och hans lärjungar lyckades efter svåra motgångar ge upphov till att kristendomen bredde ut sig i hela romarriket och så småningom tog över och blev statsreligion år 323. Judarna fick då en särställning, de fick inte ingå äktenskap med kristna, de fick inte inneha statliga ämbeten och inte bygga synagogor. En del blev tvångsdöpta, en del fördrevs.

Det romerska riket delades år 395 i en östlig och en västlig del. Palestina som hamnade under östromerskt styre föll i arabernas händer år 636. Strax innan, cirka 570 e.Kr., hade nämligen Muhammed fötts i staden Mekka på den arabiska halvön. Han var upprinnelsen till islam.

Han lyckades ena den politiskt och religiöst splittrade befolkningen som till största delen bestod av beduinstammar som levde nomadliv. Dessa stammar bestod av klaner som ständigt låg i fejd med varandra. Att stjäla från en annan var legio.

Den tidigt föräldralösa Muhammed fick som barn försörja sig som karavanförare. Med största sannolikhet träffade han på både judar och kristna längs de arabiska handelsvägarna. Säkert var det så att Muhammed lärde känna Bibeln och dess gestalter eftersom flera av dem

Ingers tankar

omnämns även i den islamska läran, till exempel Abraham och Jesus och ängeln Gabriel.

Men även om judendomen, kristendomen och islam har samma Gud så ansåg Muhammed att endast islam var den sanna läran.

År 622 e.Kr. då Muhammed tvingades bort från Mekka är början på muslimernas tideräkning. I Medina fick Muhammed stöd för sina idéer och därifrån började han och hans anhängare sedan sitt heliga krig – Jihad.

Rätt snabbt hade den krigiska religionen spritt sig över hela den arabiska halvön och vidare till Palestina. I Jerusalem började nu moskéer byggas och staden blev en helig stad även för muslimer. Men judarna fick inte bosätta sig där.

I takt med att kristendomen växte blev judarna mer och mer isolerade. Påven Gregorius I ville att de kristna skulle omvända judarna, men inte genom våld. Han försökte i viss mån förbättra för judarna. Dessa hade exkluderats från många sätt att försörja sig på, men handel och finans var de tillåtna att ägna sig åt.

Det skulle visa sig att de hade stor fallenhet för detta. En framgång som i det långa loppet skulle läggas dem till last.

Från att ha spridit sig över hela Europa har judarna fördrivits därifrån flera gånger. Första gången i samband med korstågen som inleddes 1096. När korsriddarna kom till Jerusalem utrotades den judiska församlingen och judarna brändes inne i sin synagoga.

De judar som lyckades överleva i Europa blev föremål för en helvetisk ryktesspridning. De trakasserades och dödades. Under 1300-talet kom en ny våg av förföljelse då judarna anklagades för allt ont världen upplevde då, digerdöden, krig och svält.

Så har det fortsatt århundrade efter århundrade. Inte förrän under upplysningstiden då den kristna fanatismen lugnat ner sig kunde judarna få en drägligare tillvaro.

Under 1800-talet byttes de religiösa argumenten mot ett rastänkande. Judarna utpekades som den farliga rasen, folket som inte har något fosterland utan vandrar omkring, infiltrerar och förstör.

Runt 1880 fanns en klart uttalad antisemitism i hela Europa. Vad som sedan skedde i Tyskland under Hitler-tiden hoppas jag är allom bekant.

Ingers tankar

Om staten Israels tillkomst skrev jag förra året under rubriken [Hamas mörkermän håller hatet vid liv](#).

Mänskligheten har hela tiden ideligen tvingats delta i religionskrig överallt på jorden. Nu år 2024 är israeler och palestinier fiender. Inom islam slåss shia mot sunni i Jemen.

Den islamska världen slåss mot västerländernas katoliker och protestanter. Den ryska ortodoxa kyrkan tycker det är rätt att landet Ukraina ska utplånas. I Indien krigar olika inriktningar inom religionen om makten. Buddister och hinduer är osams. I länder som Irak, Afghanistan, Kashmir, Sri Lanka och Indonesien föder religionen våldsamer.

Tala om att han fick rätt, Herren, då han utvisade Adam och Eva ur Lustgården. Det där bittet i kunskapens frukt ledde inte precis till något gott, ändå tror jag att just bristande kunskap är roten till allt ont här i världen. Tro på någon religion, vilken den än vara månne, leder inte till salighet om den utövas med hjälp av krig.

Med ateistens envishet hävdar jag att paradiset och helvetet finns här på jorden och båda har skapats av människan.

Kom ihåg att all krigspropaganda, alla skrik, alla lögnar, allt hat kommer från män, som i regel inte själva strider, ungefär så sa redan George Orwell.

Inger Klintberg Danielsson 24-02-21

